

พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๗๔

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า อาชีพการทำเหมืองแร่เวลานี้ได้ทวีขึ้นกว่าแต่ก่อน เป็นการสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในกฎหมายการทำเหมืองแร่บางข้อเพื่อควบคุมการซื้อขายแร่ไว้

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
การทำเหมืองแร่แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๔"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และให้ใช้บังคับได้ในท้องที่
ที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช
๒๔๖๑ แล้ว

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป ให้
ยกเลิกบรรดาบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่
พุทธศักราช ๒๔๖๑ และกฎข้อบังคับใด ๆ ในเรื่องการทำ
เหมืองแร่抵触กับพระราชบัญญัตินี้เสีย

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า

"^๕ซ้อ" หมายความว่าซ้อ แลกเปลี่ยน รับให้หรือ
ได้มาจากบุคคลอื่น

"^๕เจ้าพนักงานผู้ตรวจ" หมายความว่าเจ้าพนักงาน
ผู้ซึ่งเสนาบดีได้ตั้งขึ้นเพื่อทำการตรวจตามความในพระราช
บัญญัตินี้

"^๕แบบพิมพ์ที่กำหนดให้" หมายความว่าแบบพิมพ์
ที่กำหนดให้โดยกฎเสนาบดี

มาตรา ๕ ผู้ใดจะกระทำการตั้งระบุไว้ในมาตรานี้ ต้อง
ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน คือ

(๑) ชื่อแร่ชนิดใด ๆ

(๒) ตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่

การตั้งสถานที่ในที่ใด ๆ เพื่อเก็บรักษาแร่ซึ่งขุดหา

ตั้ภายในเขตต์ประทานบัตร หรือในเขตต์ใบอนุญาตพิเศษ
ของตนเองโดยนุเคราะห์ะ ไม่อยู่ในข้อจำกัดนี้

ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ชื่อแร่ ผู้นั้นพึงตั้งสถานที่เก็บ
รักษาแร่ในบริเวณที่ทำการชื่อแร่ได้ด้วย แต่ถ้าผู้รับอนุญาต
ให้ชื่อแร่ประสงค์จะตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ต่างหากจากบริเวณ
ที่ทำการชื่อแร่ ผู้รับอนุญาตให้ชื่อแร่จะต้องขออนุญาตตั้ง
สถานที่เก็บรักษาแร่อีกส่วนหนึ่ง

ผู้ใดซึ่งมิได้รับอนุญาตให้ชื่อแร่จะขออนุญาตตั้งสถานที่
เก็บรักษาแร่ตั้งบัญญัติไว้ในมาตรฐานหาได้ไม่

มาตรา ๖ ผู้ใดได้ชื่อแร่และมีแร่เก็บไว้ในความรักษา
ของตนโดยมิได้เป็นผู้ถือประทานบัตร ใบอนุญาตพิเศษ
หรือใบอนุญาตร่อนหาแร่ ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้
ทำบัญชีแสดงจำนวนน้ำหนักแร่ซึ่งอยู่ในความรักษาของตน
นั้นยื่นต่อเจ้าพนักงานให้เสร็จสิ้นภายในกำหนด ๑๕ วัน นับ
แต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นต้นไป

มาตรา ๗ ผู้ใดประสงค์จะขออนุญาตทำการดังกล่าวแล้ว
ในมาตรา ๕ ให้ทำเรื่องราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ยื่นต่อ

เจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ และในขณะยื่นเรื่อง
รายนั้นต้องนำเงินมาชำระเป็นค่าธรรมเนียม และระเพาะ
ขออนุญาตซื้อแร่ต้องนำเงินมาวางเป็นประกันด้วย ตาม
จำนวนซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี เมื่อผู้ขออนุญาต
ได้ปฏิบัติครบถ้วนตามที่กล่าวมาแล้ว ให้เจ้าพนักงานออกใบ
อนุญาตซื้อแร่หรือใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ให้ตาม
แบบพิมพ์ที่กำหนดให้ แล้วแต่กรณี

ใบอนุญาตทุกฉบับที่ออกให้ตามความในวรรคต้นแห่ง
มาตรานี้ มีกำหนดสิ้นอายุในวันที่ ๓๑ มีนาคมของปีทีออก
ให้ นั้น ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ซึ่งได้ออกให้เนื่อง
แต่คำขอของผู้รับอนุญาตซื้อแร่ฉบับใด เมื่อใบอนุญาต
ฉบับนั้นได้ถูกเพิกถอนหรือหมดอายุด้วยประการใด ๆ ก็ดี
ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ที่ออกให้ นั้น เป็นอันหมด
อายุใช้ไม่ได้ต่อไป ใบอนุญาตเหล่านี้ให้ใช้ได้ ในสถานที่
และสำหรับ การระเพาะ ที่กล่าวไว้ในใบ อนุญาต นั้น เท่านั้น
และจะโอนให้ผู้อื่นผู้ใดไม่ได้

ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตาย ถูกศาลสั่งให้เป็นผู้ไร้ความ
สามารถ หรือล้มละลาย และผู้รับมรดก ผู้จัดการมรดก
ผู้อนุบาล เจ้าพนักงานรักษาทรัพย์ หรือผู้แทนผู้รับอนุญาต
ยื่นเรื่องราวขอกระทำการแทนต่อไป เมื่อได้นำใบอนุญาตมา

แสดงพร้อมกับหลักฐานคำสั่งศาลตั้งให้ผู้นั้นขอทำการต่อ
เป็นผู้รับมรดก ผู้จัดการมรดก ผู้อนุบาล เจ้าพนักงานรักษา
ทรัพย์ หรือผู้แทนของผู้รับอนุญาตเดิม ต่อเจ้าพนักงาน
ให้เจ้าพนักงานสลักหลังใบอนุญาต ให้ผู้นั้นกระทำการแทน
ต่อไปได้จนครบกำหนดอายุใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๘ ใบอนุญาตขอ แร่ซึ่งได้ออกให้ตามความใน
พระราชบัญญัตินี้ต้องเก็บแขวนรักษาไว้ในที่เปิดเผยในสถาน
ที่ทำการขอแร่ พร้อมทั้งบัญชีรายนามผู้ถือใบอนุญาตช่วง
ซึ่งออกให้ตามความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ บัญชี
รายนามผู้ถือใบอนุญาตช่วงนี้จะต้องมีลายมือชื่อ เจ้าพนักงาน
ราชโลหกิจประจำท้องที่รับรองเป็นหลักฐาน

เจ้าพนักงานผู้ตรวจมีอำนาจเข้าตรวจสถานที่ทำการนี้ได้
ในวันทำการรจนตามปกติ ผู้รับอนุญาตจะต้องชี้แจงและ
แสดงว่าแร่ที่อยู่ในที่นั้นมีจำนวนน้ำหนักมากน้อยเท่าใด

มาตรา ๙ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตขอ แร่ทำการขอแร่ในที่
ใด ๆ นอกจากในบริเวณที่ทำการขอแร่ ซึ่งมีใบอนุญาต
ขอแร่แขวนไว้โดยเปิดเผย ผู้รับอนุญาตให้ขอแร่จะกำ
การขอแร่ในที่อื่น ๆ ได้โดยขอรับใบอนุญาตช่วงออกให้ตาม
ความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ อันจะดำเนินการตามใบอนุญาตซื้อแร่ ผู้รับอนุญาตจะต้องเก็บรักษาและกรอกบัญชีตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ คือ

(ก) "บัญชีซื้อ" สำหรับจดรายการซื้อแร่ ให้บันทึกลงเมื่อมีการซื้อแร่ทุกครั้ง และ

(ข) "บัญชีจำหน่าย" สำหรับจดรายการขายหรือจำหน่ายแร่ ให้บันทึกลงเมื่อมีการขายหรือจำหน่ายแร่ทุกครั้ง และ

(ค) "บัญชีจำนวนแร่คงเหลือ" สำหรับจดรายการจำนวนน้ำหนักรั่วของ ผู้รับอนุญาต และของผู้อื่นซึ่งมีอยู่ในสถานที่ทำการ และสำหรับจดรายการจำนวนน้ำหนักรั่วที่อยู่อื่น ซึ่งผู้รับอนุญาตเป็นเจ้าของ ทั้งนี้ให้บันทึกลงทุก ๆ วันก่อนปิดทำการซื้อขายแร่ และถ้า

(ง) ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตเป็นผู้ถือประทานบัตรหรือใบอนุญาตพิเศษทำการขุดหาแร่ด้วย ต้องมีบัญชีเพิ่มขึ้นอีกฉบับหนึ่ง คือ "บัญชีแร่ขุดได้" บัญชีนี้สำหรับจดรายการจำนวนน้ำหนักรั่วซึ่งขุดหาได้ในที่ดินภายในเขตประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษของผู้รับอนุญาต น้ำหนักรั่วที่กล่าวนี้ต้องเป็นน้ำหนักรั่วที่ได้ล้าง สะอาด และแห้งแล้ว

ให้บันทึกรายการตามบัญชีนี้ใน เมื่อนำเข้ามาเก็บรักษาไว้ใน
สถานที่ทำการ

บัญชีเหล่านี้จะต้องบันทึกข้อความลงให้ได้รับความชัดเจน
เจ้าพนักงานผู้ตรวจบัญชีอาจตรวจได้ในวันทำการงาน
ตามปกติ

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตซื้อแร่ขอถอนเงิน
ประกันซึ่งได้มอบไว้ตามความในมาตรา ๗ ใบอนุญาตที่ได้ออก
ให้แล้วนั้น ให้เป็นอันยกเลิก

มาตรา ๑๒ เมื่อผู้รับอนุญาตซื้อแร่มีความประสงค์ขอ
ถอนเงินประกันซึ่งได้นำมาวางไว้ต่อเจ้าพนักงานตามความใน
มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ถ้ามีคดีเกิดขึ้นเกี่ยวกับ
ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจด
จ่ายเงินประกันนี้ไว้จนกว่าคดีนั้นจะสิ้นสุดลง

มาตรา ๑๓ ถ้าผู้รับอนุญาตประสงค์จะขอรับใบอนุญาต
ช่วงเพื่อตนเองหรือผู้แทนนำไปจัดการซื้อแร่ ก็ให้ทำเรื่อง
ราวตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ยื่นต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจ
ประจำท้องที่ ในขณะที่ยื่นเรื่องราวนั้นต้องนำเงินมาชำระเป็น
ค่าธรรมเนียมตามจำนวนซึ่งจะได้กำหนดไว้ในกฎเสนาบดี

เมื่อผู้ขอรับใบอนุญาตช่วงได้ปฏิบัติครบถ้วนตามวรรค
ต้นแห่งมาตรานี้แล้ว ให้เจ้าพนักงานออกใบอนุญาตช่วงให้

ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ใบอนุญาตช่วงนี้ให้มีรูปถ่าย
ของผู้ถือใบอนุญาตช่วงฉีกติดไว้ด้วย รูปถ่ายนี้ผู้ถือใบ
อนุญาตช่วงจะต้องนำมาให้ ๒ ฉบับ ฉีกไว้บนใบอนุญาต
ช่วงฉบับหนึ่ง อีกฉบับหนึ่งเก็บไว้ในที่ทำการรัฐบาล

ใบอนุญาตช่วงซึ่งได้ออกให้เนื่องแต่คำขอของผู้รับ
อนุญาตชื่อแร่ฉบับใด เมื่อใบอนุญาตชื่อแร่ฉบับนั้นได้ถูก
เพิกถอนหรือหมดอายุด้วยเหตุประการใด ๆ ก็คือ ใบอนุญาต
ช่วงที่ออกให้ นั้นเป็นอันใช้ไม่ได้ต่อไป

ในขณะทำการชื่อแร่ ผู้ถือใบอนุญาตช่วงจะต้อง
แสดงใบอนุญาตช่วงนั้นต่อเจ้าพนักงานผู้ตรวจหรือผู้ขาย
ให้ตรวจสอบได้ และใบอนุญาตช่วงนี้จะโอนให้ผู้หนึ่งผู้ใด
ไม่ได้

มาตรา ๑๔ ถ้าเห็นว่าจะเป็นการกระทบถึงความปลอดภัย
หรือผาสุกแห่งสาธารณชน เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ออกใบ
อนุญาตชื่อแร่ ใบอนุญาตตั้งสถานที่เก็บรักษาแร่ และใบ
อนุญาตช่วง จะไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่สลักหลังใบอนุญาต
หรือเพิกถอนใบอนุญาตตั้งกล่าวแล้วนี้ได้ แต่เมื่อไม่ออก
ไม่สลักหลัง หรือเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ให้มีคำสั่ง
เป็นลายลักษณ์อักษรแจ้งไปให้ผู้ถือใบอนุญาต หรือผู้ร้อง
ขอทราบ

ถ้าผู้ถือใบอนุญาต หรือผู้ร้องขอไม่พอใจในคำสั่งของ
เจ้าพนักงานซึ่งได้ส่งไปตามความในวรรคต้นแห่งมาตรานี้
ให้ผู้นั้นยื่นเรื่องราวอุทธรณ์ต่อเสนาบดีภายในกำหนด ๑๕ วัน
นับแต่วันได้รับคำสั่งของเจ้าพนักงาน เรื่องราวอุทธรณ์ให้
ยื่นตรงต่อเจ้าพนักงานราชโลหกิจประจำท้องที่ แต่คำสั่ง
ของเจ้าพนักงานที่ได้ส่งไปแล้วนั้น ผู้ถือใบอนุญาต หรือ
ผู้ร้องขอต้องปฏิบัติตามจนกว่าเสนาบดีจะได้มีคำสั่งเป็นอย่าง
อื่น และให้เป็นอันยุติเด็ดขาดเถียงกัน

มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้แทน หรือผู้ถือ
ใบอนุญาตช่วง ทำการซื้อแร่ เว้นแต่

(ก) ผู้ขายได้แสดงใบสำคัญจำหน่ายแร่ ซึ่งต้อง
มีรายการว่าแร่ที่จะขายนั้นเป็นแร่ที่ขุดหาได้จากที่ดินภายใน
เขตต์ประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษหมายเลขที่เท่าใด
และมีลายมือชื่อของผู้ถือประทานบัตร หรือใบอนุญาตพิเศษ
นั้นในท้ายใบสำคัญจำหน่ายแร่ด้วย ลายมือชื่อในท้ายใบ
สำคัญที่กล่าวนี้จะเป็นลายมือชื่อของผู้แทนผู้ถือประทานบัตร
หรือใบอนุญาตพิเศษนั้นก็ใช่ว่าได้ หรือ

(ข) ผู้ขายได้แสดงใบสำคัญจำหน่ายแร่ซึ่งต้องมี
รายการว่า แร่ที่จะขายนั้นเป็นแร่ของผู้รับอนุญาตซื้อแร่โดย

ใบอนุญาตเลขที่เท่าใด และต้องมีลายมือชื่อของผู้รับ
ใบอนุญาตชื่อแรก หรือผู้แทนในใบสำคัญจำหน่ายแร่วัย หรือ

(ค) ผู้ขายได้แสดงใบอนุญาตร่อนหาแร่ มีจำนวน
พอเชื่อได้ว่า แร่ที่ซื้อขายกันนั้นเป็นแร่ที่ผู้ขายร่อนหามาได้

ใบสำคัญจำหน่ายแร่ต่างๆ ที่กล่าวถึงในข้อ (ก) และ (ข)
แห่งมาตรานี้ ผู้ซื้อแร่เมื่อได้ซื้อแร่ไว้แล้วจะต้องเรียกเอา
ใบสำคัญไว้จากผู้ขายและเก็บรักษาไว้จนสิ้นกำหนด ๑๒ เดือน
นับแต่วันได้ซื้อแร่ นั้น ใบสำคัญเหล่านี้เจ้าพนักงานผู้ตรวจ
มีอำนาจตรวจได้ในวันทำการงานตามปกติ

มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ขายขายแร่ให้แก่ผู้ใดนอกจากผู้
ที่จะซื้อนั้นเป็นผู้รับอนุญาตชื่อแรก หรือผู้ถือใบอนุญาตช่วง
โดยมีใบอนุญาตชื่อ หรือใบอนุญาตช่วงแสดงไว้

มาตรา ๑๗ แร่ที่ขุดพบนอกจากแร่ที่ร่อนหาได้ โดยผู้ถือ
ใบอนุญาตร่อนหาแร่ ถ้าจะต้องการนำเคลื่อนที่ออกจาก
บริเวณเขตต์ที่ขุดหาแร่ หรือนำออกจากสถานที่ทำการซื้อแร่
ในที่หนึ่ง ไปยังสถานที่ทำการซื้อแร่ที่อื่น ต้องให้มี
หนังสือกำกับนำแร่เคลื่อนที่ตามแบบพิมพ์ที่กำหนดให้ ติด
ไปกับแร่ที่ระวางทาง หนังสือกำกับนำแร่เคลื่อนที่นั้นจะต้อง
มีข้อความสำคัญดังกล่าวต่อไปนี้ คือ

(ก) ชื่อเจ้าของแร่

(ข) จำนวนน้ำหนักแร่

(ค) อากาศได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในแร่นั้น คือ ถ้า
ขุดหาได้ให้บอกเครื่องหมายเลขที่ประทานบัตร หรือใบ
อนุญาตพิเศษ ถ้าขุดมาให้บอกเครื่องหมายเลขที่ใบอนุญาต
ชื่อแร่ หรือใบอนุญาตช่วงของผู้ขุด

มาตรา ๑๘ ผู้ใดนำแร่ออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดย
ฝ่าฝืนข้อความในมาตรา ๑๗ เจ้าพนักงานผู้ตรวจมีอำนาจเข้า
ครอบครองและกักแร่ที่นำไปนั้นไว้ในสถานที่อันสมควรจน
กว่าจะปรากฏว่าใครเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ถ้าไม่มีผู้ใดเข้า
มารับว่าเป็นเจ้าของภายใน ๑๕ วันนับแต่เริ่มทำการกักแร่นั้น
แร่นั้นตกเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐบาล ถ้ามีบุคคลหลายคน
ต่างโต้เถียงอ้างว่ามีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของแร่ ให้เจ้าพนักงาน
แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้โต้เถียงกรรมสิทธิ์ฟ้องร้องว่า
กล่าวกันตามกระบิลเมืองภายใน ๓๐ วัน ถ้าไม่ฟ้องร้องกัน
ภายในกำหนดให้ถือว่าแร่นั้นไม่มีกรรมสิทธิ์เป็นเจ้าของ

มาตรา ๑๙ ผู้ใดเขียนข้อความเท็จ หรือให้ผู้อื่นเขียน
ข้อความเท็จในหนังสือสำคัญใด ๆ อันพระราชบัญญัตินี้บังคับ
ให้ทำ เช่นในเรื่องราว รายงาน บันทึก สมุดบัญชี ฯลฯ

ที่ดี หรือจงใจละเว้นไม่เขียนข้อความที่พระราชบัญญัตินี้ บังคับให้ทำให้ครบถ้วนที่ดี ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิดต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดซื้อหรือขายแร่หรือตั้งสถานที่เก็บรักษา แร่ หรือนำแร่เคลื่อนที่ออกจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง โดย มิได้รับอนุญาตที่ดี หรือเมื่อใบอนุญาตนั้นถูกเพิกถอนแล้ว ก็ดี หรือมิได้มีใบสำคัญจำหน่ายแร่หรือหนังสือสำคัญกำกับ นำแร่เคลื่อนที่ที่ดี อันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๑ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ซื้อแร่ ทำการซื้อแร่ นอกสถานที่ซื้อแร่ โดยฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี หรือซื้อแร่จากผู้ขายซึ่งมิได้ปฏิบัติ ภาวให้ถูกต้องต่อบทบัญญัติในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติ นี้ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดขายแร่ให้แก่บุคคลที่มีใจเป็นผู้ถือใบอนุญาตซื้อ แร่ตั้งได้ระบุไว้ในมาตรา ๑๖ ท่านว่าผู้นั้นกระทำผิด ต้อง

ระวางโทษเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในวรรคต้นแห่งมาตรานี้

มาตรา ๒๒ ผู้ใดได้รับใบอนุญาตซื้อแร่หรือใบอนุญาตช่วงซึ่งโอนไม่ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ทำการฝ่าฝืนขึ้นโอนใบอนุญาตซื้อแร่หรือใบอนุญาตช่วงให้ผู้อื่น ท่านว่าผู้นั้นกระทำความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดใช้ใบอนุญาตซื้อแร่หรือใบอนุญาตช่วง ซึ่งได้รับโอนมาโดยไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ ไปทำการซื้อแร่ ท่านว่ากระทำความผิด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในวรรคต้นแห่งมาตรานี้

มาตรา ๒๓ ผู้ใดละเลยไม่ทำบัญชีแสดงจำนวนน้ำหนักแร่ยื่นต่อเจ้าพนักงานตามความในมาตรา ๖ กี้ดี หรือละเลยไม่แขวนใบอนุญาตซื้อแร่ไว้ในที่เปิดเผยพร้อมทั้งบัญชีรายนามผู้ถือใบอนุญาตช่วงตามความในมาตรา ๘ กี้ดี หรือละเลยไม่กรอกบัญชีให้ครบถ้วนบริบูรณ์ตามกำหนดตามความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กี้ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๒๔ การฟ้องขอให้ศาลลงโทษต่อผู้กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ กี้ดี หรือต่อพระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่

เล่ม ๔๘ หน้า ๒๕๓ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๔๗๔

พุทธศักราช ๒๔๖๑ กิติ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ
ฝ่ายเดียว

มาตรา ๒๕ ให้เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการเป็นเจ้า
หน้าที่รักษาการให้ดำเนินไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจ
ตั้งเจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่ดำเนินการ และออกกฎเสนาบดี
กำหนดค่าธรรมเนียม และวางทางการเพื่อปฏิบัติตามพระ
ราชบัญญัตินี้

กฎนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้
บังคับได้

ประกาศมาณวันที่ ๒๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๔
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน